রামশ্রয়া এবং অন্যজণে

বনাম

মধ্য প্রদেশ রাজ্য

ফেব্রুআরী 23, 2001

[য়ু. সি. বানার্জী এবং কে. জি. বালক্রিষ্ণন, ন্যায়মূর্ত্তিদ্বয়]

দণ্ড সংহিতা, 1860 ধারা 302/34 এবং 304 ভাগ II

হত্যা- অপরাধ- পরিবর্ত্তন- দোষযুক্ত নরহত্যাকু- আবশ্যক পরিস্থিতি পাইঁ- অভিযুক্তঙ্ক মৃত ব্যক্তিঙ্ক খপুরী এবং সমগ্র শরীররে গুরুতর আঘাত করিথিলা- অভিযুক্ত এহি যুক্তি করিথিলে যে হঠাত্ ঝগড়া কারণরু মৃত্যু ঘটিথিলা এবং মৃত্যু ঘটাইবা পাইঁ কৌণসি পূর্ব-ষডযন্ত্র কিম্বা উদ্দেশ্য নথিলা- নির্ণ্ণয় হোইছি: আঘাতর প্রকৃতিরু এহা স্বষ্ট যে হত্যা অপরাধর সমস্ত উপাদান সাব্যস্ত হোইছি- মৃত্যু ঘটাইবা পাইঁ উদ্দেশ্য রহিছি এবং সাধারণ পরিস্থিতিরে আঘাতগুড়িক মৃত্যু ঘটাইবা পাইঁ যথেষ্ট- অভিযুক্তঙ্ক যুক্তিকু খারজ করাযাইছি- ধারা 302 ভাগ II প্রযুজ্য নুহেঁ এবং অভিযুক্ত, ধারা 302 অনুযায়ী যথার্থরে দোষী সাব্যস্ত হোইছন্তি ।

শব্দ এবং বাক্যাংশ:

"হত্যা"- অর্থ- দণ্ড সংহিতা, 1860 র ধারা 300 র সন্দর্ভরে ।

আবেদনকারী-অভিযুক্তমানঙ্কু বিচার করুথিবা অদালত দ্বারা, দণ্ড সংহিতা, 1860 র ধারা 302/34 অনুযায়ী দোষী সাব্যস্ত করাযাইথিলা । উচ্চ ন্যায়ালয় এহি দণ্ডাদেশকু নিশ্চিত করিছন্তি । তেণু বর্ত্তমানর এহি আবেদন ।

অভিযোজন অনুযায়ী, দুর্ভাগ্যজনক দিনরে, অভিযুক্ত ব্যক্তিমানে মৃতকঙ্ক সহ বাক্-বিতণ্ডা এবং ঝগড়া পরে মৃতকঙ্ক খপুরী এবং সমগ্র শরীররে গুরুতর আঘাত করিথিলে ।

অভিযুক্তমানঙ্ক তরফরু এহা যুক্তি করাযাইথিলা যে কৌণসি পূর্ব-ষডযন্ত্র নথিলা এবং হঠাত্ ঝগড়া হোইথিলা; অভিযুক্তঙ্কর মৃতকঙ্ক মৃত্যু ঘটাইবার কৌণসি উদ্দেশ্য নথিলা; অভিযুক্তঙ্ক দ্বারা করাযাইথিবা অপরাধ "হত্যা" নুহেঁ বরং কেবল "দোষযুক্ত নরহত্যা" থিলা, তেণু, অভিযুক্তমানে আইপিসির ধারা 304 ভাগ 2 অনুযায়ী দণ্ডিত হেবাকু যোগ্য ।

আবেদনকু খারজ করি, এহি ন্যায়ালয়

নির্ণ্ণয় নেইছন্তি যে: আঘাতর প্রকৃতি এবং ঘটণার উত্পত্তি এবং সৃষ্টিরু এহা স্বষ্ট করাযাইপারে যে দণ্ড সংহিতা, 1860 র ধারা 300 অনুযায়ী ব্যাখ্যা করাযাইথিবা হত্যা অপরাধর সমস্ত উপাদান সাব্যস্ত

ହୋଇଛି ଏବଂ ଆଇପିସିର ଧାରା 300 ର ପାଞ୍ଚଟି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ମଧ୍ୟରେ ଅପରାଧକୁ ଆଣିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ବୋଲି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଝଗଡ଼ା ଏକ ବାକ୍ -ବିତଣ୍ଡା ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୃତକଙ୍କ ଖପୁରୀ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଶରୀରରେ ଅନେକ ଆଘାତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ, ମୃତକଙ୍କୁ ନୃଶଂସ ଭାବେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆଘାତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ଏବଂ ଏହି ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଖାଜ୍ଜୁ, [1991] ଏସୟୁପିପି. 1 ଏସସିସି 545; *ମୋର୍ଚ୍ଚା ବନାମ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ,* **[1979] 1 ଏସସିସି 161**; *ମଦନଲାଲ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* **[1992] ଏସୟୁପିପି. 2 ଏସସିସି 233**; *ରମେଶ ବିଟ୍ଠଲରାଓ ଠାକରେ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1995) ଏସସି 1453;** *ସନ୍ତୋଷ ବନାମ ଏମ୍. ପି. ରାଜ୍ୟ,* **[1975] 3 ଏସସିସି 727**; *କପୁର ସିଂହ ବନାମ ପେପସୁ ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1956) ଏସସି 654**; *ଡବ୍ଲୁ. ସ୍ଲେନି ବନାମ ଏମ୍. ପି. ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1956) ଏସସି 116**; *ଲକ୍ଷ୍ମଣ କାଲୁ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1960) ଏସସି 1390**; *ରମେଶ କୁମାର ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ,* **[1994] ଏସୟୁପିପି. 1 ଏସସିସି 116**; *ଇବ୍ରାହିମ୍ ଶେଖ୍ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1964) ଏସସି 1263** ଏବଂ *ବିରସା ସିଂ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ,* **ଏଆଇଆର୍ (1958) ଏସସି 465, ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 132-134/2000

21.8.98 ତାରିଖରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଆରଏଲ. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 568, 950, ଏବଂ 951/1989 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ସୁଶ୍ରୀ ଏନ୍. ଅନ୍ନପୁରାନୀ, (ଏ. ସି.) ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ସୁଶ୍ରୀ କାମାକ୍ଷୀ ଏସ୍. ମେହଲ୍ୱାଲ୍ ଏବଂ ଉମା ନାଥ ସିଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କେ. ଜି. ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏଠାରେ ଆଇପିସିର ଧାରା 34 ସହିତ ପଢା ଯାଉଥିବା ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ଦୋଷସିଦ୍ଧି ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଏଠାରେ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ଜେଣେ ଅଜିତ ନାମକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ପାଇଁ, ଚତୁର୍ଥ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନର ମାମଲା ଏହା ଥିଲା ଯେ, 19.12.1987 ରେ ଯେତେବେଳେ ମୃତକ ଅଜିତ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଲାଲଜୀ ସେମାନଙ୍କ ଧାନ କ୍ଷେତରେ କିଛି କାମ କରୁଥିଲେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବଳଦ ଗାଡ଼ିରେ ସେଠାକୁ ଆସିଥିଲେ । ମୃତକ ଅଜିତ ତାଙ୍କ କ୍ଷେତ ନିକଟରେ ତାଙ୍କ ମଇଁଷି ଚରାଉଥିଲେ ଏବଂ କିଛି ଦୂରରେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଲାଲଜୀ ଧାନ ବିଡା ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲେ । ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମୃତକଙ୍କ

ତେଓ୍ୱଡା କ୍ଷେତ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କ ବଳଦ ଗାଡି ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ମୃତକ ଅଜିତ ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ଅଜିତ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କୃପା ରାମ ମୃତକଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆଘାତ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ବାଜିଥିଲା । ଏହା ଦେଖି ଲାଲଜୀ ମୃତକଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅଜିତ ଚିତ୍କାର କରିଥିଲା, "ପଳାଇ ଯାଅ ପୁଅ, ସେମାନେ ତତେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଏହି ବାଟରେ ଆସେନା ।" ଅଭିଯୋଜନ ଅନୁଯାୟୀ, ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତକ ଅଜିତଙ୍କୁ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ । ଏହି ବାକ୍-ବିତଣ୍ଡା ଏବଂ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ମାଡ଼ ଦିଆଯାଉଥିବାର ଦେଖି ଲାଲଜୀ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ବାଟରେ ହୃଦୟ କୁମାରଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲେ । ସେମାନେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳକୁ ଫେରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଜିତଙ୍କୁ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ତଳେ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା ଦେଖିଥିଲେ । ପରେ ଏହି ଘଟଣା ବିଷୟରେ ପୁଲିସକୁ ଅବଗତ କରାଯାଇଥିଲା ।**ପଞ୍ଚନାମା** ବିବରଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଜିତଙ୍କ ଶବକୁ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଉଦ୍ଧାର ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ଘଟଣା ସ୍ଥଳରୁ ଅଜିତଙ୍କ ଦାନ୍ତର ଦୁଇଟି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ଖଣ୍ଡ ସହିତ ରକ୍ତ ଦାଗ ଥିବା ମାଟି ଏବଂ ମୃତକଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା 'ଲାଠି' ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା ।

ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-1, ଲାଲଜୀ; ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-2, ସୁକାଲୁ; ଏବଂ ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-6, ବସନ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ସାକ୍ଷୀ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷରୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-1 ସମଗ୍ର ଘଟଣାଟିକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-2 କେବଳ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ । ପି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.-6, ବସନ୍ତ ବୟାନ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେ ଅଜିତଙ୍କୁ ଚିତ୍କାର କରୁଥିବା ଶୁଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ତାଙ୍କୁ 'ଲାଠି' ରେ ଆକ୍ରମଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଥିଲେ । ଏହି ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅଭିଯୋଜନ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଆମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ, ଯିଏ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ସାକ୍ଷୀମାନେ ଆଗ୍ରହୀ ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଅଧସ୍ତନ ଅଦାଲତଗୁଡିକ ଏହି ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ ଅଧିକ ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ।

ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପରାଧ ହୋଇଛି, ତେବେ ଏହା 'ହତ୍ୟା' ର ସଂଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ବରଂ କେବଳ 'ଦୋଷଯୁକ୍ତ ନରହତ୍ୟା' ର ସଂଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଭାଗ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡିତ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ । ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କୌଣସି ପୂର୍ବ-ଷଡଯନ୍ତ୍ର ନଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବାକ୍-ବିତଣ୍ଡା ଅନୁଯାୟୀ ହଠାତ୍ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ପରିସ୍ଥିତିର ଅଯଥା ଫାଇଦା ଉଠାଇନଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଜ୍ଞାତ ଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇପାରେ । ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଗୁଡିଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଝାଲୁ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ, [1991] ଏସୟୁପିପି. 1 ଏସସିସି 545, ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ହତ୍ୟା କରିବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଏହି ଜ୍ଞାତ ସହିତ ଆରୋପିତ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପରିଣାମ ଥିଲା, ତେଣୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଭାଗ 2 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ମୃତକ ଛାତିରେ ଆଘାତ ପାଇଥିଲେ ଯାହା ଫଳରେ ପଞ୍ଜରା ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଫୁସଫୁସରେ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଯାହା ଫଳରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଆଧାରରେ ଏପରି ଏକ ତଥ୍ୟକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମୋର୍ଚ୍ଚା ବନାମ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ, [1979] 1 ଏସସିସି 161 ଏକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ଯିବାକୁ ମନା କରିବାରୁ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ଗଭୀର ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତର ହତ୍ୟା କରିବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ଧାରା 304 ଭାଗ 2 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟର ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ପରିସ୍ଥିତି ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ଛୁରୀ ଧରି ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ପରଦିନ ସକାଳେ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ସହିତ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ଦୁଇଟି ଆଘାତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରମାଣ ସୂଚିତ କରେ ଯେ କାଖର ପଛପଟେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ଯକୃତକୁ ଆଘାତ କରିଛି ଏବଂ ବୃହଦନ୍ତ୍ରରେ କଣା ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମଗ୍ର ମାମଲା ପୂର୍ବ-ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଏବଂ ପୂର୍ବରୁ ଷଡଯନ୍ତ୍ର କରାଯାଇଥିବା ପରି ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ, ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ଏହା ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ଆହୁରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ସେ ଏତେ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ ।

ମଦନଲାଲ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, [1992] ଏସୟୁପିପି. 2 ଏସସିସି 233 ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ, ମୃତକକୁ ଏକ ପମ୍ପ ହ୍ୟାଣ୍ଡେଲରେ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ 3 ଦିନ ପରେ ମୃତକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଅପରାଧର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତିନି ଦିନ ଧରି ଭୋକିଲା ଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ 'ଡେରା' ର ମୃତକ 'ସେୱାଦାର' ଙ୍କ ଠାରୁ ଖାଦ୍ୟ ମାଗିଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ମାଗଣା ଖାଦ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରାଯାଉଥିଲା, ମୃତକ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଅଭିଯୁକ୍ତ ରାଗରେ, ନିଜକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିନପାରି ହଠାତ୍ ମୃତକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅପରାଧ ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ପରିବର୍ତ୍ତେ ଧାରା 304 ଭାଗ-2 ଅନୁଯାୟୀ ଆସିବ ।

ରମେଶ ବିଟ୍ଠଲରାଓ ଠାକରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ, ଏଆଇଆର୍ (1995) ଏସସି 1453 ମାମଲାରେ, ମୃତକଙ୍କ ଉପରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆଘାତ ଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣରୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଥିବା ସମୟରେ, ମୃତକଙ୍କ ତଳି ପେଟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଛୁରୀରେ ଗୋଟିଏ ଆଘାତ କରିଥିଲେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବାର ସିଧାସଳଖ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଆଚରଣ ଯେ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇପାରେ, ସେହି ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କର ଥିଲା, ତେଣୁ, ଏହି ଅପରାଧ ଧାରା 300 ଅଧୀନରେ ନଆସି, ଆଇପିସି ର ଧାରା 304 ଅଧୀନରେ ଆସିବ ।

ସନ୍ତୋଷ ବନାମ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ, [1975] 3 ଏସସିସି 727 ମାମଲାରେ, ଦୌରା ବିଚାରପତି, ଏଆଇଆର୍ (1956) ଏସସି 654 (କପୁର ସିଂ ବନାମ ପେପସୁ ରାଜ୍ୟ) ର ପୂର୍ବ ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇପିସି ର ଧାରା 304 ଭାଗ-1 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆଧାରରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ରକ୍ତସ୍ରାବ ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା 3 ଜଣଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ଆଘାତ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଶରୀରର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶରେ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଜାଣିଶୁଣି ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଆଇପିସିର ଧାରା 300 ର ବିଭିନ୍ନ ଖଣ୍ଡକୁ ଅଣଦେଖା କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ହତ୍ୟା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇନଥାଏ । ଏକ କାର୍ଯ୍ୟର ସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପରିଣାମ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ବୋଲି ଜାଣିବା, ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଟେ ।

ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ସ୍ଲେନି ବନାମ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ, ଏଆଇଆର୍ (1956) ଏସସି 116 ମାମଲାରେ, 22 ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ଜଣେ ଅଭିଯୁକ୍ତ, ମୃତକଙ୍କ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, ଯିଏ ଏହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗତା ପସନ୍ଦ କରୁନଥିଲେ । ଘଟଣା ଦିନ ମୃତକ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଭଉଣୀଙ୍କ ଘରୁ ପଳାଇବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଏହାର କିଛି ସମୟ ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ତାଙ୍କ ସାନ ଭାଇଙ୍କ ସହ ଫେରିଥିଲେ ଏବଂ ଭଉଣୀକୁ ବାହାରକୁ ଆସିବାକୁ ଡାକିଥିଲେ । ତା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ବାହାରକୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ତୀବ୍ର ବାକ୍-ବିତଣ୍ଡା ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ମୃତକଙ୍କ ଗାଲରେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ମୁଠି ଉଠାଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ସାନ ଭାଇଙ୍କଠାରୁ ଏକ ହକି ଷ୍ଟିକ୍ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାଫଳରେ ତାଙ୍କ ଖପୁରୀ ଫାଟି ଯାଇଥିଲା । ଦଶ ଦିନ ପରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମୃତକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା ।**ନିର୍ଣ୍ଣୟ** ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଯଦି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କର କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ସିଧାସଳଖ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା, ତଥାପି ହୋଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକୁ ହତ୍ୟା ବୋଲି ଧରାଯିବ ଯଦି: (i) ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଆଘାତ ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି, କିମ୍ବା (ii) ଆଘାତଟି ଏତେ ଗୁରୁତର ଥିଲା ଯେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବା ସୁନିଶ୍ଚିତ, କିମ୍ବା (iii) ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ମୃତ୍ୟୁର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଅପରାଧ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଭାଗ-2 ଅଧୀନରେ ଆସିଛି ଏବଂ ଧାରା 302 ଅଧୀନରେ ନୁହେଁ କାରଣ କୌଣସି ପୂର୍ବ-ଷଡଯନ୍ତ୍ର ନଥିଲା ଏବଂ ହଠାତ୍ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ।**ଆଘାତର** ସ୍ୱରୂପ ଏପରି ଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 300 ଅଧୀନରେ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଉଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ଦାୟୀ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଆଘାତଟି ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା ।

ଏଆଇଆର (1960) ଏସସି 1390; *ଲକ୍ଷ୍ମଣ କାଲୁ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* [1994] ଏସୟୁପିପି. (1) ଏସ୍. ସି. ସି. 116; *ରମେଶ କୁମାର ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* ଏଆଇଆର୍ (1964) ଏସସି 1263 ଏବଂ *ଆବ୍ରହିମ ଶେଖ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ,* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା। ।

ଉପରୋକ୍ତରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମସ୍ତ ମାମଲାରେ, ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଘଟଣାଟି ହଠାତ୍ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ପୂର୍ବ-ଷଡଯନ୍ତ୍ର ନଥିଲା । ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିରୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ

କେବଳ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଆଘାତ ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ I ଧାରା 304 ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ 'ଜ୍ଞାନ' ବିଷୟରେ କୁହେ ଏବଂ 'ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ' କୁ ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଥମ ଭାଗରେ ପୃଥକ କରାଯାଇଛି I କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁର ସମ୍ଭାବନା ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଏ I ଧାରା 300 ର ଉପଧାରା (3) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ହେଲେ, ଅଭିଯୋଜନ ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ଏହା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ରହିଛି ଏବଂ ସେହି ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଉଚିତ I

ବିର୍ସା ସିଂ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, ଏଆଇଆର୍ (1958) ଏସସି 465 ମାମଲାରେ ଏହା ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା:

> "ଯେଉଁ ଆଘାତ କରାଯାଇଥିବାର ଜଣାପଡ଼ିଛି, ତାହା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ଯେପରିକି, ଶରୀରର କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ବିପଜ୍ଜନକ ସ୍ଥାନରେ ଆଘାତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା କି, ଏବଂ ସେହି ଆଘାତ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ, ଯାଞ୍ଚକୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ବ୍ୟାପକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ I ଅବଶ୍ୟ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛୋଟ ବିଷୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେପରିକି, ହେପାଜତରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ତବୁଜୁଳା ବାହାର କରିଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ କି, କିମ୍ବା ସେ ଯକୃତ, ବୃକକ୍ କିମ୍ବା ହୃଦୟକୁ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ I ଅନ୍ୟଥା, ଶରୀର ବିଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କଦାପି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ, ଯଦି ସେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏକ ହୃଦୟ କିମ୍ବା ଏକ ବୃକକ୍ କିମ୍ବା ଅନ୍ତନଳୀ ଅଛି, ତେବେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ I ଅବଶ୍ୟ, ଏହା ସେହି ପ୍ରକାରର ଅନୁସନ୍ଧାନ ନୁହେଁ I ଏହା ବ୍ୟାପକ ଏବଂ ସରଳ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଆଧାରିତ:ଏପରି ଏକ ତଦନ୍ତ, ଯାହାକୁ "ବାର ଜଣ ସଚ୍ଚୋଟ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି" ସହଜରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ ଏବଂ ବୁଝିପାରିବେ I
>
> ସଂକ୍ଷେପରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଧାରା 300 ଅଧୀନରେ ଏକ ମାମଲା ଆଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଅଭିଯୋଜନ "ତୃତୀୟରେ" ନିମ୍ନଲିଖିତ ତଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ";
>
> ପ୍ରଥମତଃ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତରେ, ସଠିକତା ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଏକ ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ରହିଛି I
>
> ଦ୍ୱିତୀୟରେ, ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ; ଏଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ଅନୁସନ୍ଧାନ I
>
> ତୃତୀୟରେ, ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା ଆକସ୍ମିକ କିମ୍ବା ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆଘାତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା I

ଥରେ ଏହି ତିନୋଟି ତଥ୍ୟର ଉପସ୍ଥିତି ଥିବା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପରେ, ତଦନ୍ତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥାଏ, ଏବଂ,

> ଚତୁର୍ଥରେ, ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ଉପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ତିନୋଟି ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଆଘାତ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା I ତଦନ୍ତର ଏହି ଅଂଶଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଏବଂ ଅନୁମାନଭିତ୍ତିକ, ଏବଂ ଏହାର ଅପରାଧୀର ମନୋଭାବ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

ଥରେ ଏହି ଚାରୋଟି ତଥ୍ୟ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଗଲେ (ଏବଂ, ଅବଶ୍ୟ, ଅଭିଯୋଜନ ଉପରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଭାର ଥାଏ)"ତୃତୀୟତଃ" ଧାରା 30 ଅଧୀନରେ ଏହି ଅପରାଧ ହତ୍ୟା ଭାବେ ଗଣ୍ୟ ହେବ । ଏହା କିଛି ଫରକ ପକାଏ ନାହିଁ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେଉଥିବା ଭଳି କୌଣସି ଆଘାତ ଦେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଫରକ ପଡ଼େ ନାହିଁ (ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକୃତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ) । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ଯେ ଏହିଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ବୋଲି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ଶାରୀରିକ ଅଘାତ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥରେ ଯଦି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ତଦନ୍ତର ବାକି ଅଂଶ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ କେବଳ ବସ୍ତୁନିଷ୍ଠ ଅନୁମାନର ବିଷୟ ଭାବରେ, ସେହି ଆଘାତ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କି ନାହିଁ । କାହାରି ପାଖରେ ଏପରି ଅଘାତ ପହଞ୍ଚାଇବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ, ଯାହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ପରେ ସେମାନେ ଦାବି କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ନୁହନ୍ତି । ଯଦି ସେମାନେ ସେହି ପ୍ରକାରର ଆଘାତ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରିଣାମର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡିବ; ଏବଂ ସେମାନେ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଖସି ଯାଇପାରିବେ ଯଦି ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ, କିମ୍ବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ଆଘାତଟି ଆକସ୍ମିକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ ହଠାତ୍ ଝଗଡ଼ା କାରଣରୁ ଏହି ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ କୌଣସି ପୂର୍ବ-ଷଡଯନ୍ତ୍ର ନଥିଲା, ତେଣୁ, ଏହି ଅପରାଧ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ 'ଦୋଷଯୁକ୍ତ ନରହତ୍ୟା' ଅଧୀନରେ ଆସିବ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା ତାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କାରକ ଅଟେ । ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଘଟଣାର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଆଇପିସିର ଧାରା 300 ଅନୁଯାୟୀ ପରିଭାଷିତ ହତ୍ୟା ଅପରାଧର ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆଇପିସିର ଧାରା 300 ର ପାଞ୍ଚଟି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ମଧ୍ୟରେ ଅପରାଧକୁ ଆଣିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 304 ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।ମୃତକଙ୍କ ଶରୀରରେ ଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖିଲେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ବୋଲି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଝଗଡ଼ା ଏକ ବାକ୍-ବିତଣ୍ଡା ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୃତକଙ୍କ ଖପୁରୀ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଶରୀରରେ ଅନେକ ଆଘାତ ହୋଇଥିଲା । ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ମୃତକଙ୍କୁ ନୃଶଂସ ଭାବେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆଘାତ ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ମୃତକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ଏବଂ କରାଯାଇଥିବା ଆଘାତ ସାଧାରଣ ଭାବେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଆମେ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ଦେଖୁନାହୁଁ, ଯେଉଁଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଭି. ଏସ୍. ଏସ୍. ଆବେଦନଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।